

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/30/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012206916
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012206916.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanému: Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného vydaného v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „zákon č. 211/2000 Z.z.“ alebo „zákon o slobode informácií“ alebo „ZSI“) konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/1482/2012-27 zo dňa 13. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/1482/2012-27 zo dňa 13. marca 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) s poukazom na § 83 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) konanie podľa 104 O.s.p. zastavil a zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol v doslovnom znení nasledovné :

„Dňa 5.11.2012 bolo Krajskému súdu v Bratislave doručených 3998 žalôb, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného tvrdiac, že týmto rozhodnutím vydaným v zmysle § 19 ods. 3 ZSI bolo potvrdené rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu SOI

so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, zo dňa 17.09.2012 sp. zn. Spr. I-10/2012 o nesprístupnení informácií vo veci 3998 individualizovaných žiadostí žalobcu o informáciu, či Inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj disponuje v zmysle § 7 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 428/2002 Z.z.) súhlasom 3998 v žiadostiach individualizovaných fyzických osôb so spracúvaním a uchovávaním ich osobných údajov udeleným každým jednotlivým žiadateľom. Alternatívne žalobca v podaných žiadostiach o informácie žiadal, aby v prípade, že súhlas so spracovávaním a uchovávaním osobných údajov nebol povinnej osobe označenou fyzickou osobou udelený (prípade negatívnej odpovede na žiadosť), povinná osoba sprístupnila informáciu, či súhlas so spracovávaním a uchovávaním osobných údajov bol daný inej organizačnej zložke Slovenskej obchodnej inšpekcie (Ústredný inšpektorát alebo inšpektorát v sídle kraja).

Žalobca v obsahovo totožných žalobách uviedol, že o individualizovaných žiadostiach o sprístupnenie informácie rozhodla povinná osoba súhrnne, a to prvostupňovým rozhodnutím sp. zn.: Spr. I-10/2012 zo dňa 17.09.2012. To však podľa názoru žalobcu nie je možné pre rozpor tohto postupu s § 18 ods. 2 ZSI a per analogiam § 18 ods. 1 ZSI, nakoľko o individualizovanej žiadosti zákon prikazuje rozhodnúť individualizovane zápisom v spise (pozitívne rozhodnutie), resp. konštruovaním rozhodnutia do spisu (negatívne rozhodnutie).

Uznesením č.k. 1S/1481/2012 zo dňa 3.7.2013 súd spojil na spoločné konanie vecí vedené pod sp.zn. 1S/1481/2012, 1S/1482-1503/2012, 1S/1505-1655/2012, 1S/1657-1659/2012, 1S/1661/2012, 1S/1663/-1665/2012, 1S/1667-1669/2012, 1S/1671-1674/2012, 1S/1676/2012, 1S/1678-2164/2012, 1S/2166-2288/2012, 1S/2290-2377/2012, 1S/2379-2452/2012, 1S/2454-2457/2012, 1S/2464-2498/2012 o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia Ústredného inšpektorátu SOI s tým, že toto konanie bude vedené pod sp.zn. 1S/1481/2012.

Uznesením zo dňa 5.9.2013, č. k. 1S/1481/2012-31, Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zastavil konanie, v ktorom sa žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobou osobne podanou na krajskom súde domáhala zrušenia ňou napadnutého rozhodnutia. Dôvodom zastavenia konania bolo nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobkyne. Krajský súd s odvolaním sa na § 5 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1, § 10 ods. 1, § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZSP“) a položku 10 sadzobníka súdnych poplatkov ZSP poukázal, že zo súdneho spisu vyplýva, že žalobca bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku výzvou z 1.8.2013 doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 7.8.2013. Súdny poplatok bol vypočítaný pre každú žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí (spolu 500 žalôb v tomto konaní) na sumu 35.000 Eur; žaloby boli uznesením krajského súdu zo dňa 3. júla 2013, č. k. 1S/1481/2012-15 spojené na spoločné konanie z dôvodu totožnosti žalobcu, žalovaného a predmetu konania. Uznesenie o zastavení konania potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp.zn. 5Sž/26/2013.

Dňa 30.9.2013 žalobca doručil súdu oznámenie o úhrade súdneho poplatku a žiadosť o vylúčenie vecí vedenej pod sp.zn. 1S/1482/2012 na samostatné konanie, nakoľko v tomto konaní žalobca uhradil súdny poplatok vo výške 70 eur.

Krajský súd v Bratislave uznesením č.k.. 1S/1481/2012-36 zo dňa 15.10.2013 vylúčil na samostatné konanie vec vedenú pod sp.zn. 1S/1482/2012.

Súd ďalej zistil, že rozhodnutím č.k. 2S/1565/2012 - 49 zo dňa 4.12.2013 Krajský súd v Bratislave v senáte 2S napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SK/0779/99/2012 zo dňa 9.11.2012 a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. I-10/2012 zo dňa 17.09.2012 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V časti o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. I-10/2012 zo dňa 17.09.2012 konanie zastavil. Konania vedené tunajším súdom pod sp. zn. 2S 1565/2012, 2S 1567-1631/2012, 2S 1633-1708/2012, 2S 1710-1736/2012, 2S 1738-1748/2012, 2S 1750/2012, 2S 1752-1754/2012, 2S 1756-1759/2012, 2S 1761-1762/2012, 2S 1765-2007/2012, 2S 2009-2254/2012, 2S 2256-2376/2012, 2S 2378-2449/2012, 2S 2451-2483/2012, 2S 2485-2495/2012, 2S 2497-2505/2012, 2S 2507-

2531/2012, 2S 2533-2545/2012, 2S 2550-2555/2012, 2S 2557-2585/2012 zastavil tiež a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 273,60 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie a v tomto čase sa vec nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý o podanom odvolaní žalovaného bude rozhodovať.

Podľa § 83 O.s.p. začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Táto prekážka vzniká, ak je začaté konanie rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo.

Súd dospel k záveru, že konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 2S/1565/2012 je konanie s totožnými účastníkmi konania a totožným predmetom konania s tým, že sú tu rovnaké skutkové okolnosti preskúmavania žalobou napadnutých rozhodnutí. Nakoľko v tomto čase Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje o podanom odvolaní voči rozhodnutiu č.k. 2S/1565/2012 - 49 zo dňa 4.12.2013 a teda toto konanie nie je právoplatne skončené, súd postupoval podľa § 83 O.s.p. a konanie vedené pod sp.zn. 1S/1481/2012 v zmysle § 104 O.s.p. zastavil z dôvodu prekážky litispendencie.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. s použitím ustanovenia § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko konanie vo veci bolo zastavené.“

II.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil s poukazom na § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p. a na § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., namietajúc, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru žalobcu záver prvostupňového súdu vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože uvedené dve konania (toto konanie a konanie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn.: 5S 1565/2012 /správne malo byť 2S/1565/2012 - poznámka najvyššieho súdu/) nie sú totožnými konaniami a teda nemôžu zakladať prekážku litispendencie.

Uvedené rozhodnutie je zároveň prekvapivým rozhodnutím, keďže skutočnosť, že žalobca podal väčšie množstvo obdobných (avšak nie totožných) žalôb je súdu známa z jeho činnosti, keď súd rozhodol o spojení viacerých konaní v oddelení 1S do jedného konania. Je nepochybné, že skôr než súd rozhodoval o spojení vecí musel skúmať, či ide o veci, ktoré sú spôsobilé na spojenie alebo o totožné veci, ktoré je potrebné zastaviť pre existenciu prekážky litispendencie. Ak súd konania spojil a nezastavil, už v tom čase mu nepochybne muselo byť zrejmé, že jednotlivé žaloby nie sú totožné a nie je dôvod na zastavenie konania.

V tejto súvislosti žalobca považoval za nutné ozrejmiť rozdiely medzi podanými žalobami, ktoré súd považoval mylne za totožné:

1. Žalobca podal prvostupňovému správne mu orgánu žiadosti o poskytnutie informácií. Išlo o celkom 3.998 samostatných žiadostí.
2. Prvostupňový správny orgán o individuálnych žiadostiach, bez právneho základu rozhodol spoločným rozhodnutím, pričom ani len zhruba nešpecifikoval o akých žiadostiach rozhoduje. Toto rozhodnutie je

nulitným právnym aktom a je nutné hľadiť na neho akoby neexistovalo.

3. Pri neexistencii rozhodnutia o žiadosti o sprístupnenie informácie dochádza zo zákona k vydaniu fiktívneho rozhodnutia. Ku každej individuálne podanej žiadosti tak bolo vydané fiktívne rozhodnutie o odmietnutí sprístupnenia informácie.

4. Voči tomuto prvostupňovému fiktívnemu rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie.

5. O jeho odvolaní opäť nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote a opäť nedošlo k vydaniu individuálnych rozhodnutí o odvolaní (všetky výhrady k napadnutému rozhodnutiu sú obsiahnuté v podanej žalobe a následnom doplnení argumentácie). Opäť tak nastala fikcia rozhodnutia o každom jednom individuálnom odvolaní, ktoré žalobca podal.

6. Tieto fiktívne individuálne rozhodnutia o každom podanom odvolaní žalobcu sú napadnutými rozhodnutiami, ktoré žalobca napadol na Krajskom súde v Bratislave v celkovom počte 3.998 kusov. Každá žaloba smeruje voči jednému individuálnemu fiktívnemu rozhodnutiu žalovaného o individuálnom odvolaní žalobcu, ktoré podal voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu.

Z uvedeného vyplýva, že každá žaloba je individuálna a vzťahuje sa k práve jednej individuálnej žiadosti o poskytnutie informácie, jednému individuálnemu rozhodnutiu o odmietnutí sprístupnenia tejto informácie, o jednom individuálnom rozhodnutí žalovaného, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Celkom tu absentuje totožnosť vecí, ktoré prvostupňový súd vyhodnotil ako totožné a tak zakladajúce prekážku rozhodnutej veci. Takéto konštatovanie, ku ktorému dospel prvostupňový súd vychádza z nedostatočného oboznámenia sa s vecou, najmä so znením samotného žalobného návrhu, kde sú všetky rozhodujúce skutkové okolnosti presne uvedené a je vždy konkrétne uvedené a individualizované, akej žiadosti o sprístupnenie informácie (a tým aj následných fiktívnych rozhodnutí) sa táto konkrétna žaloba týka. Pri oboznámení sa so znením žalôb oboch konaní nemôže dôjsť k pochybnostiam o odlišnosti (opak totožnosti) týchto vecí.

III.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril. Odvolanie mu bolo doručené dňa 10.4.2014.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu, postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Z podkladov súdneho spisu vyplýva, že žalobca predmetnou žalobou (osobne podanou na krajskom súde dňa 5.11.2012) sa domáhal, aby krajský súd postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“) preskúmal zákonnosť fiktívneho rozhodnutia žalovaného založeného ust. § 19 ods.3 zákona č. 211/2000 Z.z. ktorým rozhodol o potvrdení prvostupňového rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj zo dňa 17.09.2012, č.: I-10/2012. Žalobca žiadal, aby krajský súd napadnuté fiktívne rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podaním zo dňa 7.12.2012, doručeným krajskému súde dňa 10.12.2012, žalobca oznámil súdu, že dňa 14.11.2012, t.j. po podaní žaloby mu bolo doručené rozhodnutie žalovaného zo dňa 9.11.2012, č.: SK/0779/99/2012, a to ako Szi 30 2014 reakcia na žalobcom podané odvolanie voči rozhodnutiu

prvostupňového správneho orgánu, ktorý v pozícii povinnej osoby podľa § 2 ods.1 zák.č. 211/2000 Z.z. rozhodol o individualizovanej žiadosti žalobcu horeoznačeným rozhodnutím tak, že žiadosti nevyhovel, požadovanú informáciu odmietol poskytnúť, a to s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. h) zák. č. 211/2000 Z.z. Žalobca v tomto podaní uviedol, že individualizovanou žiadosťou žiadal o poskytnutie informácie, či povinná osoba disponuje v zmysle § 7 zákona č. 482/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, súhlasom so spracúvaním a uchovaním osobných údajov udelených osobou : O. Z., adresa: XXX, XXX XX K. A..

Vo veci bolo ďalej zistené, že na J. súde v Bratislave pod sp.zn. 2S/1565/2012, 2S 1566-2585/2012 bolo vedené konanie v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 25 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanému: Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného vydaného v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobode informácií v znení neskorších predpisov (ďalej len ZSI), ev. rozhodnutia žalovaného č. SK/0779/99/2012 zo dňa 9.11.2012. V tejto veci Krajský súd v Bratislave rozhodol dňa 4.12.2013 rozsudkom č. k. 2S 1565/2012-49, 2S 1566-2585/2012, ktorým napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SK/0779/99/2012 zo dňa 9.11.2012 a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. I-10/2012 zo dňa 17.9.2012 z r u š i l podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V časti o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. I-10/2012 zo dňa 17.9.2012 konanie z a s t a v i l .

Konania vedené tunajším súdom pod sp. zn. 2S 1565/2012, 2S 1567-1631/2012, 2S 1633-1708/2012, 2S 1710-1736/2012, 2S 1738-1748/2012, 2S 1750/2012, 2S 1752-1754/2012, 2S 1756-1759/2012, 2S 1761-1762/2012, 2S 1765-2007/2012, 2S 2009-2254/2012, 2S 2256-2376/2012, 2S 2378-2449/2012, 2S 2451-2483/2012, 2S 2485-2495/2012, 2S 2497-2505/2012, 2S 2507-2531/2012, 2S 2533-2545/2012, 2S 2550-2555/2012, 2S 2557-2585/2012 z a s t a v i l .

Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplývajú aj nasledujúce skutočnosti :

„ 5.11.2012 bolo tunajšiemu súdu doručených 3998 žalôb, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného tvrdiac, že týmto rozhodnutím vydaným v zmysle § 19 ods. 3 ZSI bolo potvrdené rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, zo dňa 17.9.2012 sp. zn. Spr. I-10/2012 o nesprístupnení informácií vo veci 3998 individualizovaných žiadostí žalobcu o informáciu, či Inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj disponuje v zmysle § 7 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 428/2002 Z.z.) súhlasom 3998 v žiadostiach individualizovaných fyzických osôb so spracúvaním a uchovávaním ich osobných údajov udeleným každým jednotlivým žiadateľom. Alternatívne žalobca v podaných žiadostiach o informácie žiadal, aby v prípade, že súhlas so spracovávaním a uchovávaním osobných údajov nebol povinnej osobe označenou fyzickou osobou udelený (prípade negatívnej odpovede na žiadosť), povinná osoba sprístupnila informáciu, či súhlas so spracovávaním a uchovávaním osobných údajov bol daný inej organizačnej zložke Slovenskej obchodnej inšpekcie (Ústredný inšpektorát alebo inšpektorát v sídle kraja).

Z celkového počtu 3998 žalôb doručených dňa 5.11.2012 Krajskému súdu v Bratislave (žaloby sa odlišujú len menom a priezviskom fyzickej osoby, o ktorej súhlas so spracovávaním osobných údajov išlo), bolo senátu 2S náhodným výberom pridelených 998 žalôb.

Žalobca v obsahovo totožných žalobách uviedol, že o individualizovaných žiadostiach o sprístupnenie informácie rozhodla povinná osoba súhrnne, a to prvostupňovým rozhodnutím sp. zn.: Spr. I-10/2012 zo dňa 17.9.2012. To však podľa názoru žalobcu nie je možné pre rozpor tohto postupu s § 18 ods. 2 ZSI a per analogiam § 18 ods. 1 ZSI, nakoľko o individualizovanej žiadosti zákon prikazuje rozhodnúť individualizovane zápisom v spise (pozitívne rozhodnutie), resp. konštruovaním rozhodnutia do spisu

(negatívne rozhodnutie).

Podľa žalobcu je na prvostupňové rozhodnutie potrebné hľadiť ako na nulitný právny akt, ktorý nevyvoláva právne účinky (z rozhodnutia nie je zrejmé, ktorej žiadosti sa týkalo a aké konkrétne individuálne dôvody na nevyhovenie tejto žiadosti existujú) a vzhľadom na neexistenciu rozhodnutia došlo ex lege k založeniu zákonnej fikcie podľa § 18 ods. 3 ZSI.

Žalobca uviedol, že proti prvostupňovému rozhodnutiu v časti individualizovaných žiadostí podal z opatrnosti odvolania a žiadal, aby odvolací orgán sprístupnil požadované informácie a naplnil tak ústavné práva žiadateľa na informácie.

Žalobca v podaných žalobách tvrdil, že o odvolaniach žalovaný riadne a v zákonom stanovenej lehote nerozhodol a preto v zmysle § 19 ods. 3 ZSI došlo k zákonnej fikcii vydania rozhodnutia, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie potvrdené. Toto druhostupňové fiktívne rozhodnutie sa podľa žalobcu malo za doručené dňom 24.10.2012.

Písomným podaním zo dňa 7.12.2012 žalobca oznámil súdu, že dňa 14.11.2012 bolo jeho právnenému zástupcovi doručené rozhodnutie žalovaného zo dňa 9.11.2012 č. SK/0779/99/2012 ako reakcia na žalobcom podané odvolania voči prvostupňovému rozhodnutiu. Žalobca tvrdil, že aj toto rozhodnutie považuje za nulitné, nevyvolávajúce právne účinky a mal za to, že naň treba hľadiť, ako by neexistovalo. Poukázal na to, že odvolací orgán povinnej osoby má v zmysle § 19 ods. 3 ZSI povinnosť rozhodnúť o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou, pričom s márnym uplynutím tejto lehoty spája zákon fikciu rozhodnutia. Keďže § 19 ods. 3 ZSI neustanovuje povinnej osobe lehotu, v ktorej má doručiť odvolanie odvolaciemu orgánu, je podľa žalobcu potrebné v súlade so základnými pravidlami konania platnými pre správne orgány tvrdiť, že odvolanie má byť doručené bezodkladne po tom, čo je povinnou osobou prijaté. Žalobca zdôraznil, že nakoľko v odvolaní išlo o jednoduchú vec, ktorá nevykazovala osobitné prvky právnej a faktickej zložitosti a taktiež doručovanie nebolo spojené s vecnými prekážkami, keďže doručoval Inšpektorát SOI pre Bratislavský kraj so sídlom na tej istej adrese ako žalovaný, mala podľa žalobcu povinná osoba doručiť odvolanie odvolaciemu orgánu dňa 5.10.2012, kedy začala plynúť 15 dňová lehota upravená v § 19 ods. 3 ZSI, ktorá márne uplynula dňom 20.10.2012. Dňa 24.10.2012 teda došlo podľa žalobcu k založeniu zákonnej fikcie a doručeniu fiktívneho rozhodnutia, ktoré napadol podanou žalobou. Keďže v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo fiktívnym rozhodnutím, nie je podľa žalobcu možné, aby odvolací orgán v tej istej veci rozhodol znova. Preto je rozhodnutie žalovaného zo dňa 9.11.2012 podľa jeho názoru nulitným právnym aktom.

Záverom podania zo dňa 7.12.2012 žalobca uviedol, že ak by súd nepovažoval vyššie uvedenú argumentáciu žalobcu o nulite rozhodnutia žalovaného za správnu a aplikovateľnú, žiadal, aby súd považoval prejednávajúcu žalobu za žalobu podanú proti vydanému písomnému rozhodnutiu žalovaného a vyzval žalobcu na adekvátnu úpravu žalobného petitu.

Uznesením zo dňa 12.4.2013 krajský súd podľa § 112 ods. 1 O.s.p. spojil na spoločné konanie veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn.: sp. zn. 2S 1565-1631/2012, 2S 1633-1708/2012, 2S 1710-1736/2012, 2S 1738-1748/2012, 2S 1750/2012, 2S 1752-1754/2012, 2S 1756-1759/2012, 2S 1761-1762/2012, 2S 1765-2007/2012, 2S 2009-2254/2012, 2S 2256-2376/2012, 2S 2378-2449/2012, 2S 2451-2483/2012, 2S 2485-2495/2012, 2S 2497-2505/2012, 2S 2507-2531/2012, 2S 2533-2545/2012, 2S 2550-2555/2012, 2S 2557-2585/2012, pričom poukázal na to, že všetky uvedené veci spolu skutkovo súvisia, týkajú sa tých istých účastníkov a líšia sa vždy len v mene a priezvisku osoby, ktorá mala udeliť súhlas so spracovávaním osobných údajov. Preto súd konštatoval, že v zmysle § 112 ods. 1 O.s.p. sú splnené podmienky pre spojenie predmetných vecí na spoločné konanie.

Na základe výzvy súdu žalobca zmenil petit podanej žaloby tak, že navrhol zrušiť fiktívne rozhodnutie žalovaného s tým, že ak by súd zistil, že toto rozhodnutie nevzniklo, doplnil eventuálny petit žaloby, podľa ktorého navrhol zrušiť rozhodnutie žalovaného č. SK/0779/99/2012 zo dňa 9.11.2012 a vec vrátiť

žalovanému na ďalšie konanie.

Uznesením zo dňa 1.8.2013 súd podľa § 95 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá O.s.p. zmenu žaloby pripustil.

Z obsahu pripojených administratívnych spisov žalovaného súd zistil, že dňa 11.9.2012 doručil žalobca Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj žiadosti o sprístupnenie informácií v zmysle ZSI, či Inšpektorát SOI pre Bratislavský kraj disponuje v zmysle § 7 zákona č. 428/2002 Z.z. súhlasom so spracovaním a uchovávaním osobných údajov udeleným celkom 3998 fyzickými osobami, ktoré boli uvedené v jednotlivých individualizovaných žiadostiach s tým, že ak súhlas so spracúvaním a uchovávaním osobných údajov nebol povinnej osobe takouto fyzickou osobou udelený, žiadateľ o sprístupnenie informácie, či súhlas so spracovávaním a uchovávaním osobných údajov bol daný inej organizačnej zložke SOI (Ústredný inšpektorát alebo inšpektorát v sídle kraja). Prílohou každej žiadosti bolo plnomocenstvo udelené žalobcom spoločnosti Fridrich Paľko, s.r.o., ktorá žalobcu v konaní o sprístupnenie informácií zastupovala.

V prejednávanej veci vydala povinná osoba dňa 17.9.2012 rozhodnutie o nesprístupnení požadovaných informácií, proti ktorému podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré doručil povinnej osobe dňa 4.10.2012. V zmysle § 19 ods. 3 ZSI je odvolací orgán povinný rozhodnúť o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Toto ustanovenie systematicky nadväzuje na subsidiárnu aplikáciu ustanovení Správneho poriadku na konania podľa ZSI, ktorého právny režim sa na tieto konania aplikuje v situáciách osobitne neupravených ZSI (§ 22 ods. 1 ZSI). S ohľadom na nedostatok osobitnej úpravy ZSI sa teda na odvolacie konanie aplikujú ustanovenia Správneho poriadku, ktorý v § 57 ods. 1 ustanovuje, že správny orgán prvého stupňa môže vybaviť vec autoremedúrou a o podanom odvolaní rozhodnúť sám, ak mu v plnom rozsahu vyhovie. Ak tento procesný postup nezvolí, predloží odvolanie s výsledkami prípadného doplneného konania so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu, a to najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo a upovedomí o tom účastníka konania. Až odo dňa nasledujúceho po predložení veci odvolaciemu správne orgánu spolu so spisovým materiálom začína plynúť správne orgánu druhého stupňa 15 dňová lehota na rozhodnutie o odvolaní žiadateľa proti rozhodnutiu o nesprístupnení, resp. čiastočnom nesprístupnení požadovaných informácií. Takáto subsidiárna aplikácia Správneho poriadku na konania podľa ZSI je v súlade s princípom dobrej verejnej správy (porovnaj rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Sž/3/2013 zo dňa 24.7.2013, sp. zn. 5Sž/13/2013 zo dňa 15.8.2013, sp. zn. 3Sž/12/2013 zo dňa 6.11.2013).

Keďže v prejednávanej veci povinná osoba predložila odvolanie žalobcu spolu so spisovým materiálom žalovanému dňa 29.10.2012 a dňa 31.10.2012 doručila právne zástupcovi žalobcu upovedomenie o odstúpení odvolania, urobila tak v rámci zákonnej 30-dňovej lehoty vyplývajúcej z citovaných ustanovení Správneho poriadku. Rovnako druhostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 9.12.2012 o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení prvostupňového rozhodnutia povinnej osoby bolo vydané v zákonnej 15-dňovej lehote, ktorá začala plynúť žalovanému až po predložení veci povinnou osobou.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcom napadnuté fiktívne druhostupňové rozhodnutie, ktorým malo byť potvrdené rozhodnutie povinnej osoby o nesprístupnení požadovaných informácií, neexistuje, pretože o odvolaní žalobcu žalovaný rozhodol v zákonnej lehote rozhodnutím zo dňa 9.11.2012. Nakoľko neexistujúce fiktívne rozhodnutie nemôže byť predmetom preskúmania súdom, postupoval krajský súd podľa § 250d ods. 3 O.s.p. a konanie v časti týkajúcej sa preskúmania žalobcom tvrdeného fiktívneho rozhodnutia žalovaného zastavil.

Nakoľko žalobca po doručení rozhodnutia žalovaného zo dňa 9.11.2012 urobil predmetom súdneho prieskumu aj toto rozhodnutie zmenou žaloby, ktorú krajský súd v záujme zabezpečenia účinnej ochrany práva žalobcu na prístup k spravodlivosti pripustil, zaoberal sa súd aj otázkou zákonnosti odopretia prístupu k požadovaným informáciám s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. h/ ZSI.

Podľa § 11 ods. 1 písm. h/ ZSI povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 12 ZSI všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Oprávnenie odmietnuť sprístupnenie informácie trvá iba dovtedy, kým trvá dôvod nesprístupnenia.

Základom právnej úpravy sprístupňovania informácií je zásada, že sprístupnené musia byť všetky požadované informácie okrem tých, ktoré ZSI alebo osobitný zákon zo sprístupnenia vylučujú. Všetky výnimky je potrebné vykladať reštriktívne a prihliadať na princíp prevažujúceho verejného záujmu, ktoré vyplýva z čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého možno právo na informácie obmedziť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. V prípade, že podľa zákona nie je možné sprístupniť len niektorú z požadovaných informácií, nemožno zamietnuť prístup ku všetkým informáciám nachádzajúcim sa napr. v požadovanom dokumente z dôvodu, že iba niektoré informácie podliehajú ochrane. V takej situácii musí povinná osoba chránené informácie vylúčiť a ostatné sprístupniť. Ochrana informácií týkajúcich sa výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov sa vzťahuje iba na informácie o samotnej kontrolnej činnosti kontrolného orgánu, o jeho úkonoch počas výkonu kontroly, o spôsobe alebo priebehu kontroly.

Žalobca sa v prejednávanom prípade odvolával na bližšie nešpecifikovanú kontrolu, ktorú mal u žalobcu vykonať v zmysle zákona č. 128/2002 Z.z., pričom tvrdil, že žalobcom požadované informácie o udelení súhlasu dotknutých osôb na spracúvanie a uchovávanie osobných údajov sa týkajú kontrolnej činnosti, nakoľko sú informáciami o uskutočnených úkonoch pri kontrole a jej výkone. Súd musel po preskúmaní veci skonštatovať, že z listín obsiahnutých v administratívnom spise vôbec nevyplýva, o akú kontrolu išlo, čoho sa mala týkať, kedy a na základe čoho bola začatá, aký bol jej výsledok a najmä ako súvisí takáto kontrolná činnosť s údajom o tom, či a ktorá z dotknutých osôb udelila žalovanému súhlas s uchovávaním a spracúvaním jej osobných údajov. Zo zákona č. 428/2002 Z.z. vyplýva, že pokiaľ žalovaný spracúval osobné údaje fyzických osôb uvedených v žalobcovom zozname, ktorých sa týkali žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií, mal by disponovať ich súhlasom. Informácia o tom, či určitá osoba udelila žalovanému súhlas so spracúvaním a uchovávaním jej osobných údajov logicky nemôže byť informáciou, ktorá by mala byť vylúčená so sprístupnenia z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. h/ ZSI, pretože žalovaný sa o nej nemohol dozvedieť pri výkone kontrolnej činnosti v rámci realizácie svojich kompetencií na úseku ochrany spotrebiteľa. Pokiaľ žalovaný osobné údaje predmetného súboru osôb spracúva v zmysle zákona č. 428/2002 Z.z., buď ich súhlasy má alebo nemá. Údaj o tom však podľa názoru súdu nijako nesúvisí s akoukoľvek kontrolnou činnosťou, ktorú žalovaný vykonal alebo vykonáva u žalobcu, či u akéhokoľvek iného subjektu. Z uvedených dôvodov je súd toho názoru, že ak žalovaný odôvodnil nesprístupnenie požadovaných informácií ich súvislosťou s kontrolnou činnosťou, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Preto súd postupoval podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného i prvostupňové rozhodnutie povinnej osoby a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom súdu viazaný.“

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 1565/2012-49, 2S 1566-2585/2012 zo dňa 4.12.2013 v časti týkajúcej sa jeho zrušujúceho výroku, žalovaný podal odvolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 19.5.2015 rozsudkom sp. zn. 3SŽi/35/2014 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 1565/2012-49, 2S 1566-2585/2012 zo dňa 4.12.2013 v napadnutom výroku p o t v r d i l.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽi/35/2014 z 19.5.2015 vyplýva, že :

„Najvyšší súd sa stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením Krajského súdu, že z listín obsiahnutých v

administratívnom spise nevyplýva, o akú kontrolu išlo, čoho sa mala týkať, kedy a na základe čoho bola začatá, aký bol jej výsledok a najmä ako súvisí táto kontrolná činnosť s údajom o tom, či a ktorá z dotknutých osôb udelila žalovanému súhlas s uchovávaním a spracúvaním jej osobných údajov. Zo zákona č. 428/2002 Z.z. vyplýva, že pokiaľ žalovaný spracúval osobné údaje fyzických osôb uvedených v žalobcovom zozname, ktorých sa týkali žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií, mal by disponovať ich súhlasom. Informácia o tom, či určitá osoba udelila žalovanému súhlas so spracúvaním a uchovávaním osobných údajov logicky nemôže byť informáciou, ktorá by mala byť vylúčená zo sprístupnenia z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. h) ZSI.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného je preto neprávne právne kvalifikované podľa § 11 ods. 1 písm. h) ZSI. Táto skutočnosť bola dôvodom na zrušenie rozhodnutí a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. V danom prípade však podľa zistenia najvyššieho súdu existuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 9 ods. 2 ZSI (ochrana osobných údajov), ktorým sa musí žalovaný v ďalšom konaní zaoberať.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobca podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) žiadal povinnú osobu o sprístupnenie informácií obsahujúcich osobné údaje fyzických osôb nasledovne:

Por.č. Priezvisko a meno Adresa bydliska

1. O. S. D. P. XXX/XX, XXX XX U.

2.-3998

Z uvedeného mal senát preukázať, že žalobca žiadal o sprístupnenie informácie týkajúcej sa konkrétnej určiteľnej fyzickej osoby, ktorá bola identifikovaná menom, priezviskom a adresou trvalého bydliska. Fyzická osoba bola v žiadosti identifikovaná údajmi podľa § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov. K takto podanej žiadosti nie je možné sprístupňovať informácie v právnom režime zákona č. 211/2000 Z.z., pretože ich poskytnutím informácie by povinná osoba implicitne potvrdila - verifikovala, že fyzická osoba s týmito osobnými údajmi sa nachádza v jej registri a že žiadaná informácia je priamo prepojená a sa týka konkrétne identifikovanej fyzickej osoby (§ 9 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z.). Senát dospel k záveru, že komunikácia medzi povinnou osobou a žiadateľom na základe zákona č. 211/2000 Z.z. nemôže prebiehať s obsahom osobných údajov, ktoré sú chránené zákonom o ochrane osobných údajov. Je preto vylúčené, aby bolo vyhovené žiadateľovi, ktorý obsah žiadosti o informáciu formuluje k osobným údajom fyzických osôb, ktoré sú chránené zákonom o ochrane osobných údajov.

Senát poukazuje na to, že právnej veci predchádza právny názor v rozsudku vo veci sp. zn. 3 Sži/40/2014 zo dňa 28.01.2015 [Pohotovosť c/a Krajský súd v Bratislave], v ktorej žalobca žiadal Okresný súd Bratislava IV ako povinnú osobu o sprístupnenie informácií evidenčného charakteru - spisových značiek Er vo vzťahu ku konkrétnym fyzickým osobám, v exekučnom konaní pred exekučným súdom, kde žiadateľ vystupuje na strane oprávneného a na strane povinného vystupuje konkrétne určiteľná fyzická osoba:

· meno priezvisko dlžníka (povinného): K. W.

· dátum narodenia dlžníka (povinného): DD.MM.RRRR

Ide o druhovo obdobný prípad žiadosti žalobcu o informáciu s obsahom osobných údajov fyzickej osoby, ktorý sa od predmetu konania odlišuje iba tým, že obsahuje dátum narodenia namiesto adresy trvalého bydliska.

V ďalšom konaní žalovaný musí vyhodnotiť, či žiadosť žalobcu o informáciu nie je v rozpore s § 4 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý je aktuálne účinným právnym predpisom v oblasti ochrany osobných údajov.“

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 1565/2012-49, 2S 1566-2585/2012 zo dňa 4.12.2013 v časti týkajúcej sa jeho zrušujúceho výroku v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp.zn. 3SŽi/35/2014 z 19.5.2015 nadobudol právoplatnosť dňom 7. 8.2015.

Senát najvyššieho súdu považuje za potrebné zdôrazniť, že základným predpokladom postupu súdu podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.) je existencia spôsobilého predmetu prieskumu, ktorým je právoplatné rozhodnutie správneho orgánu.

Vychádzajúc zo záverov vyplývajúcich z hore uvedených rozhodnutí, senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci skonštatoval, že príslušné správne orgány (žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán) o všetkých žiadostiach žalobcu rozhodli jedným rozhodnutím, pričom žalobcom napadnuté fiktívne druhostupňové rozhodnutie - ktorým malo byť potvrdené prvostupňové rozhodnutie povinnej osoby o nesprístupnení požadovaných informácií - neexistuje, pretože o odvolaní žalobcu žalovaný rozhodol v zákonnej lehote rozhodnutím č.: SK/0779/99/2012 dňa 09.11.2012.

V predmetnej veci bolo zistené, že rozhodnutie žalovaného č.: SK/0779/99/2012 dňa 9.11.2012, vrátane žalobou napadnutého prvostupňového rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. I-10/2012 zo dňa 17.9.2012 bolo právoplatne zrušené a vec bola žalovanému vrátená na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti argumentácii žalobcu nebolo možné priznať úspech.

Za stavu, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu bolo rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia právoplatne zrušené, najvyššiemu súdu neostávalo nič iné, ako s poukazom na ust. § 104 ods.1 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. napadnuté zastavujúce uznesenie prvostupňového súdu potvrdiť.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/1482/2012-27 zo dňa 13.03.2014 potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta posledná O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.